

30 ŠŤASTNÝCH ROKOV V THAJSKU

MARTIN RAVAS

Autor: © Martin Ravas
Preklad: Liliana Paučová
Korektúra: Klára Talianová
Obálka: Zuzi Maat
Vydavateľstvo: Elist s. r. o., Liptovský Mikuláš
Rok vydania: 2025, prvé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch, alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického, či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN tlač: 978-80-8197-569-1
ISBN pdf: 978-80-8197-570-8

OBSAH

Úvod	4
Objavovanie Pattaye.....	8
Objavovanie Phuketu.....	21
Kórea a návrat do Thajska, 1993.....	34
Život v Bangkoku	40
Moje zážitky z južného Thajska.....	45
Výlet do Ayutthaye	61
Zachádzka do Mjanmarska	66
Výlet na Cameronskú vysočinu, ktorý sa nikdy nestal.....	71
Moja návšteva Kambodže	74
Moja učiteľská stáž v Mjanmarsku	78
Návrat do Songkhly, december 2019	82
Práca v Kirgizsku, COVID	92
Môj postcovidový návrat do Thajska.....	100
Objavovanie Chiang Mai.....	105
Objavovanie Pai	112
Návšteva Pattaye po dvadsiatich rokoch.....	123
Usadenie sa v Pai	132

Úvod

Písal sa rok 1987, keď som bol na ceste do Singapuru cez Bangkok. Lietadlo odlietalo z Tokia, kde som práve prijal dočasné miesto učiteľa. Čakal ma tam môj kamarát Kwin, ktorého som stretol v Kalifornii.

Pre moju prirodzenú zvedavosť a záujem o všetko nové, ako aj preto, že letenka sa dala vymeniť, som sa rozhodol posunúť si druhú časť svojej cesty z Bangkoku do Singapuru o deň neskôr než som pôvodne plánoval. Chcel som vidieť Bangkok.

Veď predsa, prečo si neobzrieť novú destináciu, ktorá bola aj tak po ceste, keď dostať sa tam ma nestálo nič navyše? Toto rozhodnutie mi zmenilo život tak zásadne, ako len mohlo.

O Thajsku som dovtedy nevedel prakticky nič. Vedel som len to, že existuje a kde sa nachádza. Človeče, čakalo ma prekvapenie!

Lietadlo pristálo na medzinárodnom letisku v Don Mueang, čo bol v tom čase hlavný vstupný bod do Thajska. Stále si pamätám deň, keď som tam prišiel po prvýkrát. Vtedy tam neboli žiadne autobusy ani metro a každý tam jazdil taxíkmi alebo minivanmi. Bola to doba bez mobilných telefónov a fenomén internetu bol stále len fantáziou. Za daných okolností nebolo možné jednoducho vytiahnuť mobil, prihlásiť sa na cestovateľskú stránku a zarezervovať si najvhodnejší hotel. Namiesto toho som sa musel opýtať iného cestujúceho, ktorý sa zdal byť oboznámený s usporiadaním letiska, kde by som mohol nájsť dobré miesto na pobyt. Odporučil mi hotel, kde sa sám chystal ubytovať a podľa jeho reči tela som usudzoval, že by to mohla byť pravdepodobne dobrá voľba. Pre pohodlie sme sa nakoniec rozhodli zdieľať jeden taxík a ukázalo sa, že hotel bol blízko zábavnej štvrti zvanej Patpong. Pamätám si o ňom len to, že sa volal Lars a bol z Nórska. Ale nikdy na toho chlapíka nezabudnem. Na základe jeho rady som skončil v hlučnej zábavnej štvrti, oblasti plnej barov, nočných klubov, go-go barov, hotelov a reštaurácií. Keby som sa ho nespýtal alebo by som sa opýtal iného cestujúceho, moja životná cesta

sa mohla uberať úplne iným smerom, v dobrom alebo v zlom.

Bol som sklamaný jeho odporúčaním? Samozrejme, že nie! Mal som sotva 24 rokov, bol som plný hormónov, adrenalínu a hladný po všetkom, čo mi môj nový život mohol priniesť.

Samozrejme, atmosféra tej oblasti bola divoká. Dievčatá boli pekné, veselé, priateľské a mladé. Energicky tancovali na piesne, akým bol hit dňa One Night in Bangkok od Murrayho Heada.

Čoskoro sa ku mne pri mojom stole pritúlilo milé dievča menom Lek a začali sme sa rozprávať. Jej angličtina bola dostačujúca na vedenie jednoduchej, ale veselej konverzácie.

Na druhý deň ráno som sa vedľa nej zobudil, pričom som si vôbec nepamätal, ako som sa dostal naspäť do hotela. Lek sa ponúkla, že mi počas dňa ukáže Bangkok. Ukázalo sa, že to bol rovnako skvelý zážitok ako samotná noc. Vzali sme si tuk-tuk taxík, ktorý nás odviezol na brehy rieky Chao Phraya. Bol to zážitok sám o sebe. Potom sme nastúpili na turistickú loď, túlili sme sa starými štvrtami Bangkoku popri nádherných chrámoch a stúpmach na brehoch rieky. Kúpili sme si ovocie od predajcov malých lodí a dali sme si obed v typickej thajskej pouličnej reštaurácii. Kuracie mäso a ryža doplnené pálivou omáčkou a ďalšími koreninami. Chutilo to výborne a stálo to iba nejakých 10 bahtov za kus.

Chuť jedla, vôňa všadeprítomných tropických rastlín a orchideí, príjemná spoločnosť Leky, uvoľnené maniere ľudí, chrámy a kúzlo starého Bangkoku znamenali pre mňa príliš veľa na to, aby som ich len tak opustil. Mal som chuť zostať, ale na druhý deň som mal odletieť. Keď sa blížil večer, Lek mi povedala, že musí ísť pracovať do klubu, v ktorom sme sa stretli večer predtým. Opýtala sa ma, či sa tam v ten večer zastavím, na čo som odpovedal, že nemôžem, lebo na druhý deň musím stihnúť let do Singapuru. V jej očiach som videl náznak sklamaní. Tiež som z toho bol smutný. Chcel som zostať, ale stále som bol pripravený pokračovať vo svojej ceste do cieľovej destinácie.

Podal som jej balík peňazí, ktorý som si pripravil pre túto príležitosť, ale zdráhala sa si ho vziať. Vyslovene som jej ho strčil do rúk. Pomyslel som si, že si zaslúži každý ten jeden cent, a ešte oveľa viac. Po tom, čo sme sa rozlúčili a ja som sa vrátil do svojej hotelovej izby, zaplavili ma emócie. V tej chvíli som si uvedomil, že v skutočnosti nie som pripravený pokračovať v ceste do Singapuru. Chcel som zostať.

Tú noc som sa rozhodol nechať si Singapur ujsť. Z čistého vzrušenia som celú noc nemohol spať a ďalej som o všetkom premýšľal.

Ráno som ako prvé išiel do najbližšej cestovnej kancelárie a zrušil som svoju rezerváciu. Aj keď letecká spoločnosť nebola ochotná preplatiť mi túto časť mojej letenky, bolo mi to jedno. Vydával som sa na novú cestu, nové dobrodružstvo v novej, fascinujúcej krajine.

Medzinárodné letisko v Don Mueang v roku 2023. Jeho rozloženie zostáva dnes do značnej miery nezmenené, len s malými vylepšeniami, a stále mi pripomína úplne prvý príchod pred všetkými tými rokmi.

Na letisku v Don Mueang, Bangkok 2023 – 36 rokov po mojom prvom príchode.

Objavovanie Pattaye

Po tom, čo som sa rozhodol zostať, som urobil relatívne jednoduché rozhodnutie ísť do prímorského letoviska Pattaya, miesta, o ktorom som počul rozprávať dvoch expatriantov v nočnom klube v Pattongu. Našťastie, vždy som cestoval naľahko, s jedným ruksakom, takže som bol zbalený a pripravený vyraziť v priebehu niekoľkých minút. A že som vyrazil na cestu vo veľkom štýle!

Privolať som si hlasný tuk-tuk, riadený usmievavým vodičom, ktorý ma po 25 minútach vzrušujúcej, výfukovými plynmi naplnenej jazdy centrom Bangkoku dopravil na autobusovú stanicu Ekamai. Stanica bola svojim vlastným spôsobom príjemná na poľakovanie sa. Všimol som si niekoľko pekných dievčat, ktoré sa na mňa usmievali a nadväzovali so mnou očný kontakt. Tiež mali namierené do Pattaye, čakajúc na rovnaký autobus. Ešte som ani nedorazil a dievčatá už so mnou flirtovali. Aká by potom mohla byť Pattaya, uvažoval som v duchu.

Autobus konečne dorazil a mohli sme vyraziť na cestu. Keď sme opustili predmestie Bangkoku, boli tam dlhé nezastavané úseky zeme, na ktorých nebolo nič postavené. Tá oblasť vyzerala nedotknuto, bola lemovaná palmami a poľnohospodárskou pôdou. Len sem-tam nejaká továreň prerazila, inak prirodzené prostredie. Približne po hodine a pol sme dorazili na autobusový terminál v Pattayi. Vzal som si moto-taxík, ktorý bol zvyčajne o polovicu lacnejší oproti minivanu a omnoho rýchlejší. Vodič mi odporučil „veľmi dobrú oblasť“, kde by som sa mal ubytovať. Vďaka som jeho radu prijal, a tak ma vysadil na Soi 8, niekoľko krokov od plážovej cesty. Bolo len niečo okolo troch hodín poobede, takže som mal dosť času vybrať si ten správny hotel.

Ako som sa prechádzal po Soi 8 so svojim ruksakom, množstvo dievčat ma volalo dať si s nimi drink v niektorom z množstva barov, ktoré lemovali ulicu. Hoci som bol vo veľkom pokušení, bolo nevyhnutné najskôr nájsť miesto na pobyt. Sunshine hotel s bazénom a posedením okolo sa zdal byť perfektnou voľbou. V tom čase to

stálo len 300 bahtov za klimatizovanú izbu, ale kdekoľvek na západe by to stálo prinajmenšom sto dolárov.

Po tom, čo som si krátko zdriemol a rýchlo si zaplával, odvážil som sa ísť von. Vtedy bolo okolo piatej poobede a bary práve začínali ožívať. Bolo ich tam toľko, a všetky boli plné pekných dievčat, mal som problém vybrať si, s ktorou odídem.

Čoskoro som sa zameral na milé dievča menom Faa. Nebola jednou z tých, ktoré ma volali dnu, ale bez ohľadu na to bola celkom ochotná so mnou hovoriť. Počas toho, ako sme sa rozprávali a hrali stolové hry, sme vypili niekoľko drinkov. Rozprávala mi o svojej rodine, obľúbenom jedle a tak ďalej, pričom sa o mňa celý čas opierala a občas ma chytila za ruku. Pravdepodobne pod vplyvom alkoholu, Faajnej príjemnej spoločnosti, tropického počasia, hudby, ktorá tam hrala, úsmevov na tvárach dievčat ako aj turistov, som sa začal cítiť vzrušený, voľný a šťastný ako nikdy predtým. Sotva som dokázal udržať svoje vzrušenie. Nebol som prekvapený, keď mi Faa robila spoločnosť počas niekoľkých prvých dní na Pattayi.

Pred hotelom Sunshine s Faa, Soi 8, Pattaya 1987.

Pattaya mala veľa, čo ponúknuť; pláže, bary s dievčatami, diskotéky, všetko za veľmi rozumné ceny. Rovnako ako v Bangkoku boli miestni ľudia priateľskí, nápomocní a zdvorilí. Vyžaroval z nich budhistický vnútorný pokoj, vnútorná spokojnosť, ktorú som nikdy predtým necítil. To všetko prispievalo k môjmu vlastnému pocitu spokojnosti a šťastia. V spojení s pekným teplým počasím, plážovými cestami lemovanými palmami a šťastnými turistami som sa cítil ako v raji!

Keďže Pattaya bola rozľahlá, najlepší spôsob, ako ju preskúmať, bol na motorke. Nikdy predtým som na nej nesedel, preto mi majiteľ lokálnej požičovne dal rýchlokurz na motorku Honda Dream s objemom 90 cm³. Radenie a spojka boli založené na rovnakom princípe ako v aute s manuálom, takže mi netrvalo dlho, kým som to pochopil, a na konci dňa som jazdil takmer ako miestny.

Jazda na Honde Dream po pláži Jomtien, 1987.

Hneď ako som to pochopil, som sa stal motorkami doslova posadnutý a čoskoro som prešiel na stroje s väčším objemom. Stali sa mojou celoživotnou vášňou a nech sa nachádzam kdekoľvek na svete, vždy mám motorku. Zvyčajne svoju vlastnú alebo minimálne požičanú. Okrem zábavy a pohodlia pre mňa motorky znamenajú niečo oveľa viac: slobodu.

Takýmto spôsobom mi netrvalo dlho stretnúť milé dievča. Volala sa Nyom a pracovala v jednej z turisticky frekventovaných reštaurácií v meste. Vyzerala, že si jazdenie užíva rovnako ako ja, takže sme sa nakoniec vydali na dlhšie spoločné jazdy, dokonca aj mimo Pattayi, na menej frekventované pláže ďalej na juhu.

Nyom a ja, Pattaya 1987.

Pattaya 1987.

Niekedy sám, inokedy s Nyom, som pokračoval v objavovaní okolitých provincií Pattaye a postupne som sa do tohto miesta stával stále viac zamilovaný. Na motorke som bol schopný vidieť a pozorovať omnoho viac ako len turisticky obľúbené miesta.